

Arrest

nr. 288 584 van 8 mei 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA loco advocaat D. GEENS en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 15 maart 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 7 juli 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 23 december 2022 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten, tot de Yoruba etnie te behoren en Christen te zijn. U stelde geboren te zijn op (...) 1995 te Ibadan stad (Okebaden buurt/LGA, hoogstwaarschijnlijk refererend naar Olubadan), Oyo Staat. U woonde er samen met uw beide ouders en broer in de Aladorin Straat.

Toen uw ouders uit elkaar gingen, trok u – tussen uw tien en vijftien jaar - met uw moeder en broer naar de Agodi Gate buurt. Na een tijdje herenigden uw ouders zich, waarna het volledige gezin zich terug op eerstgenoemd adres vestigde. Uw vader had ook nog twee andere echtgenotes, hij had met de ene vrouw twee en met de andere drie kinderen, ze woonden in dezelfde straat doch in een ander huis. U beëindigde uw primaire en secundaire school in Ibadan, u ging vervolgens uw universitaire studies volgen in Ilorin in Kwara State, u volgde er “Chemistry” van 2013 tot 2017-2018 en u woonde er op de campus. Toen u er uw diploma had behaald, trok u terug naar Ibadan bij uw ouders en broer.

Toen u ongeveer 20-22 jaar oud was – u vermoedt dat het toen ergens januari 2016 moet zijn geweest -, u nog in Ilorin studeerde en tijdens een vakantie even thuis op bezoek kwam, stelde uw vader – in het bijzijn van uw moeder, broer en een vriend van hem - dat u na uw studies diende te huwen met een man, u ging de vijfde vrouw van deze man worden. U dacht aanvankelijk dat uw vader een grap maakte, u gaf aan niet klaar te zijn voor een huwelijk, u wou onafhankelijk zijn en naar school gaan, uw vader stelde vervolgens te zullen wachten tot na uw studies. Na uw studies in Ilorin te hebben beëindigd in 2017-2018 en terug naar huis te zijn gekeerd, begon uw vader dit onderwerp terug aan te kaarten, hij wou dat u het huis uit ging en onder dwang ging huwen. Vervolgens kwam uw toekomstige echtgenoot thuis langs om uw hand te vragen, het betrof een zekere vriend van uw vader genaamd K. A., behorend tot de Igbo etnie. U kende deze man al, gezien hij een vriend van uw vader en tevens een zakenpartner betrof en soms bij jullie thuis langs kwam. Uw moeder weigerde op haar beurt deze huwelijksaanvraag. Gezien het een taboe zou zijn om niet te zijn besneden en geen man u dan zou willen huwen, zal u – volgens uw cultuur - na uw huwelijk en als u zeven maanden zwanger zou zijn, besneden worden, uw vader en uw toekomstige echtgenoot K. gingen u hiertoe dwingen. U was evenwel nog niet klaar voor een huwelijk, uw toekomstige echtgenoot betrof een oude man, u wou niet met deze man huwen, u wou zelf over uw leven beslissen en niet de zoveelste vrouw worden van een man die u niet zelf zou willen, u wou ook niet besneden worden en niet door die pijn gaan. K. kwam vervolgens terug langs en gaf geld en lokale producten aan uw vader, dit betrof een lokale traditie dewelke eerst voor het eigenlijke huwelijk diende te worden volbracht. De dag erna vroeg uw moeder u om te vertrekken teneinde uzelf in veiligheid te brengen, u trok vervolgens naar Ilorin bij een vriendin van u van op de universiteit genaamd F.. U startte er een kleine zaak toen, u verkocht er drankjes. Binnen hetzelfde jaar contacteerde uw vader uw neef en nicht T. en K. (een tweeling), beiden in Ilorin woonachtig, uw vader wou dat u terugkwam en trachtte u via hen te lokaliseren en te bereiken. Hierop kwam de tweeling meer dan vijf keer bij uw vriendin F. thuis langs, stellend dat uw vriendin u naar huis diende te sturen, F. werd tevens door hen bedreigd. Op een dag kwam u thuis en waren er spullen stuk gemaakt, F. geraakte tevens tijdens dit incident lichtgewond, net zoals een buurjongen die trachtte tussen te komen, hij liep hierbij gebroken botten op. U begon vervolgens uw vertrek uit het land te regelen. U besloot in tussentijd wel nog af en toe uw moeder te Ibadan te gaan bezoeken, jullie spraken er af in verschillende plaatsen, waaronder de “Christ Apostolic Church (CAC)”. U legde in deze kerk uw problemen aan de Pastoor uit, waarop hij uw vader contacteerde, evenwel werd ook de Pastoor toen ook door uw vader bedreigd.

U had reeds een visum voor Namibië bekomen doch gezien u toen veel problemen kende en niet kon reizen, besloot u een visum voor Oekraïne aan te vragen. U verliet uiteindelijk op 31 juli 2021 Nigeria en u reisde vanuit Ilorin en via Lagos - met uw eigen Nigeriaans paspoort en met een studentervisum - naar Oekraïne. U studeerde er “Business Management”. In maart 2022 bent u – ten gevolge van de oorlog – uit Oekraïne vertrokken, u kwam op 10 maart 2022 in België aan en u diende op 15 maart 2022 een asielaanvraag in.

U legt ter staving van uw asielaanvraag volgende documenten neer: uw Nigeriaans paspoort, uw “Temporary Residence Permit” van Oekraïne, uw “Certificat Médical” d.d. 16 mei 2022 en het artikel “It's tradition: female genital mutilation in Nigeria”.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient verder te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw ‘vrees voor vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U beweert dat u, toen u rond de 20-22 jaar oud zou zijn geweest – u vermoedt dat het toen ergens januari 2016 zou zijn geweest -, nog in Ilorin zou hebben gestudeerd en tijdens een vakantie even thuis op bezoek zou zijn gekomen, uw vader – in het bijzijn van uw moeder, broer en een vriend van hem – voor de

allereerste keer zou hebben gesteld dat u zou dienen te huwen met een man, u zou de vijfde vrouw van deze man worden (zie notities van het persoonlijk onderhoud van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen d.d. 07 juli 2022 p. 16-17, hierna genoemd cgvs p. 16-17). Vooreerst is het ten zeerste opmerkelijk dat u zou aangeven aanvankelijk te hebben gedacht dat uw vader een grap zou hebben gemaakt in dit kader en u dit dan ook niet serieus zou hebben genomen, doch u pas toen de tijd verder zou zijn gegaan, zou hebben gemerkt dat uw vader dit wel degelijk zou hebben gemeend (cgvs p. 16-17). Meer nog, u zou totaal niet hebben verwacht door uw vader gedwongen te zullen worden uitgehuwelijkt, deze aankondiging zou voor u dan ook totaal onverwacht zijn geweest (cgvs p. 17). Dit is evenwel ten zeerste opmerkelijk, gezien u zelf hebt aangegeven dat er reeds eerder binnen uw rechtstreekse en dichtbij familie personen zouden zijn uitgehuwelijkt. Zo gaf u aan dat de tweelingzus van uw vader, genaamd K., een stuk land zou hebben gekocht van een zekere M., uw vader zou op dit land hebben gewerkt en zou hiervoor aan zijn zus K. geld zijn verschuldigd, waardoor uw vader en zijn tweelingzus zouden hebben besloten om de dochter van K. – D. genaamd – aan deze man gedwongen uit te huwelijken (cgvs p. 18). D. zou even oud als uzelf zijn geweest, ze zou gedwongen hebben moeten huwen en zou vervolgens volgens uw eigen verklaringen zelfmoord hebben gepleegd gezien ze het niet zou hebben aangekund en de pijn zou hebben willen stoppen, ze zou deze man immers niet leuk hebben gevonden en ze zou het niet fijn hebben gevonden hoe hij haar zou hebben behandeld (cgvs p. 18). U benadrukte verder nog dat uw vader samen met zijn tweelingzus K. – zij zouden zeer close zijn geweest – uw rechtstreekse nicht D. tot een huwelijk zouden hebben gedwongen (cgvs p. 18). Dit zou zich allemaal hebben afgespeeld alvorens uzelf zou zijn geïnformeerd over een gedwongen huwelijk in uw hoofde (cgvs p. 18). U voegde in dit kader nog toe dat ook uw tante K. achter uw gedwongen huwelijk zou hebben gestaan (cgvs p. 21), dit ondanks het eerdere overlijden van haar dochter ten gevolge van dergelijke gedwongen huwelijksregeling (cgvs p. 21). U gevraagd of u dan, na wat er zich zou hebben afgespeeld met uw rechtstreekse nicht D., alsnog niet zou hebben verwacht zelf (ooit) gedwongen te zullen moeten huwen, ontkende u dit (cgvs p. 18). Gepolst naar de reden in dit kader en of u zich nooit zou hebben afgevraagd of uw vader dit mogelijks met u ook zou kunnen doen, stelde u het volgende: “Neen, ik zag niet dat hij dat zou doen, mij laten huwen met een man en de vijfde vrouw worden van die man” (cgvs p. 18). Het is dan ook reeds ten zeerste opmerkelijk dat uw rechtstreekse nicht D. – de dochter van de tweelingzus van uw vader – door haar eigen moeder en nota bene door uw eigen vader gedwongen zou zijn uitgehuwelijkt, dit alles zich in Nigeria zou hebben afgespeeld nog voordat er in uw hoofde nog maar enigszins sprake zou zijn geweest van een gedwongen huwelijk, doch u totaal niet zou hebben verwacht noch hierover ook maar enigszins zou hebben gereflecteerd dat uw vader u eveneens gedwongen zou kunnen uithuwelijken en deze aankondiging voor u als geheel onverwacht zou zijn aangekomen. Dat u hier nooit eerder bij zou hebben stilgestaan, is des te frappanter gezien de drastische gevolgen die het gedwongen huwelijk van uw nicht D., meer bepaald haar zelfdoding, met zich zouden hebben meegebracht. Men kan logischerwijze verwachten dat dergelijke gebeurtenis met uw rechtstreekse nicht een welbepaalde indruk op u zou nalaten en vragen bij u zou doen rijzen, ook voor wat betreft uw eigen toekomst binnen deze familie.

U gaf verder aan dat u – nadat u in januari 2016 een eerste maal omtrent uw nakende gedwongen huwelijk zou zijn ingelicht door uw vader en u toen zou hebben aangegeven niet klaar te zijn voor een huwelijk gezien u naar school zou zijn willen gaan -, uw studies te Ilorin gewoon verder zou hebben gezet (cgvs p. 16-17). Er kan worden opgemerkt dat u zichzelf verder tegenspreekt op het vlak van data en het vervolgens niet geheel duidelijk is wanneer u waar zou hebben verbleven. Zo gaf u aan dat u – na uw studies te hebben beëindigd in Ilorin in 2017-2018 - begin 2018 naar Ibadan zou zijn gegaan (cgvs p. 16, 22 en 24). U gaf vervolgens aan gedurende een tweetal maanden terug thuis te zijn geweest, waarna uw vader het onderwerp van het gedwongen huwelijk in uw hoofde terug zou zijn beginnen aan te kaarten (cgvs p. 16 en 22 en 24). Kort nadien zou uw toekomstige echtgenoot K. A. vervolgens uw hand zijn komen vragen (cgvs p. 19, 22-24), hij zou daarna nogmaals terug zijn gekomen teneinde geld en lokale producten aan uw vader te geven (ter voorbereiding van het eigenlijke huwelijk) (cgvs p. 23 en 24) en u zou binnen dezelfde maand – nadat uw hand zou zijn gevraagd – Ibadan hebben verlaten (cgvs p. 23). U gaf ook elders nog aan dat u naar Ibadan zou zijn gegaan begin 2018 en na een tweetal maanden naar Ilorin zou zijn getrokken (cgvs p. 24). Indien uw tijdsverloop wordt gevolgd, zou u aldus ergens in de loop van het jaar 2018 Ibadan hebben verlaten teneinde u naar Ilorin te begeven, evenwel gaf u anderzijds dan weer elders aan dat u pas rond 2019-2020 naar Ilorin zou zijn getrokken, alwaar u minder dan één jaar zou hebben verbleven, om vervolgens op 31 juli 2021 uiteindelijk Nigeria te hebben verlaten (cgvs p. 7 en 10 en 12). U geeft bijgevolg geen duidelijk zicht op hoelang en in welke exacte periode u bij uw ouders in Ibadan enerzijds en bij uw vriendin F. in Ilorin anderzijds zou hebben verbleven, wat nochtans ten zeerste van belang is voor de beoordeling van uw relaas gezien de door u genoemde vervolgingsfeiten zich aldaar zouden hebben afgespeeld.

U vervolgde dat uw vader – tijdens uw verblijf te Ilorin - uw neef en nicht T. en K. (een tweeling), beiden tevens in Ilorin woonachtig, zou hebben gecontacteerd, uw vader zou hebben gewild dat u zou

terugkomen en zou hebben getracht om u via hen te lokaliseren en te bereiken (cgvs p. 7 en 16 en 25). Hierop zou deze tweeling meer dan vijf keer bij uw vriendin F. thuis langs zijn gekomen, stellend dat uw vriendin u naar huis zou hebben dienen te sturen, F. zou tevens door hen zijn bedreigd (cgvs p. 16 en 25). Op een dag zou u thuis zijn gekomen en zouden er spullen stuk zijn gemaakt, F. zou toen lichtgewond zijn geraakt, net zoals een buurjongen die zou hebben getracht om tussen te komen, hij zou hierbij gebroken botten op hebben gelopen (16 en 25-26). Het is in dit kader dan ook ten zeerste opmerkelijk dat u zou pretenderen dat uw neef en nicht gedurende een ruime periode maar liefst meer dan vijf keer bij uw vriendin F. thuis zouden zijn langsgesproken teneinde te beweren dat u bij uw vader naar huis zou moeten terugkeren en uw vriendin F. door hen tevens zou zijn bedreigd, zou zijn gewond geraakt en er spullen in haar huis zouden zijn vernietigd, doch uzelf – het uiteindelijke doelwit - steeds onaangeroerd zou zijn gebleven, laat staan ooit gedwongen door hen zou zijn meegenomen. Des te opvallend lijkt het dan weer dat u zelf aangaf dat uw vader u zou hebben willen lokaliseren en hij daarin aldus zou zijn geslaagd – gezien uw neef en uw nicht uw toenmalige woonplaats te Ilorin meer dan vijf maal zouden hebben bezocht, doch uw vader u nooit zelf zou zijn komen ophalen teneinde u alsnog gedwongen te gaan huwen. Men kan logischerwijze niet inzien dat een man die zijn dochter gedwongen zou willen huwen, reeds een overeenkomst met zijn vriend/de toekomstige echtgenoot in dit kader zou hebben gesloten en zelfs al geld en spullen zou hebben ontvangen ter voorbereiding van dit huwelijk, waarna zijn dochter de benen zou hebben genomen, vervolgens niet de minste moeite zou nemen om zelf actief zijn dochter te komen ophalen en gedwongen terug meer naar huis te nemen, temeer daar hij zou hebben geweten waar u zich op dat moment zou hebben schuil gehouden. U gaf verder overigens nog zelf aan dat uw vader uw neef en nicht zou hebben gestuurd teneinde u naar huis terug te halen, doch uw vader zelf dan weer nooit naar Ilorin zou zijn gekomen (cgvs p. 26). Opmerkelijk genoeg gaf u dan weer wel aan dat uw vader u ook via uw moeder zou hebben bedreigd en hij meestal uw moeder zou hebben gestuurd, doch u wel nog contact met uw vader zou hebben gehad toen u in Ilorin zou hebben verbleven, uw vader zou u soms hebben gebeld/berichten hebben gestuurd, dit met dreigementen, meer bepaald dat u zou hebben dienen terugkomen en dienen te doen wat hij zou zeggen indien u niet zou willen dat uw moeder zou sterven (cgvs p. 26). Dat u gedurende een welbepaalde periode in Ilorin zou hebben weten te verblijven, uw vader wel degelijk op de hoogte zou zijn geweest van uw toenmalige verblijfplaats doch hij u nooit persoonlijk zou hebben benaderd teneinde u gedwongen met zich mee te nemen en alsnog uit te huwelijken, doch het steeds bij loze bedreigingen zou zijn gebleven, maakt dat uw vrees in het kader van een gedwongen huwelijk door uw vader in ernstige mate kan worden gerelativeerd.

Het wekt eveneens verbazing dat u – ondanks uw bewering dat uw nicht en neef maar liefst vijf maal zouden zijn langsgesproken bij uw vriendin F., met de bedoeling u daar aan te treffen en onder dwang mee naar huis te nemen – geen aanstalten maakte om na het eerste of tweede bezoek van uw nicht en neef uit veiligheidsoverwegingen elders onderdak te zoeken.

Hoewel u het door u aangehaalde gedwongen huwelijk in uw hoofde niet aannemelijk hebt weten te maken, kan er voor de volledigheid nog worden opgemerkt dat u niet dienstig weet te verklaren om welke redenen uw moeder u niet tegen een gedwongen huwelijk zou weten te beschermen bij een terugkeer naar Nigeria.

U immers gevraagd op welke leeftijd vrouwen normaliter zouden worden uitgehuwelijkt, gaf u aan op vijftienjarige leeftijd (cgvs p. 15). U ermee geconfronteerd dat u aldus reeds wat ouder zou zijn geweest, bevestigde u dit, dit zou door uw moeder zijn gekomen, ze zou lief voor u zijn geweest (cgvs p. 19). U bevestigde vervolgens nogmaals dat het door uw moeder zou zijn gekomen dat u reeds ouder zou zijn geweest toen uw vader u over een gedwongen huwelijk zou hebben ingelicht, zij zou u immers hebben beschermd en hebben getracht om dit te vermijden (cgvs p. 19). Uw moeder zou hier dan ook in zijn geslaagd en zou het “een tijd” hebben kunnen tegenhouden (cgvs

p. 19). Dat uw vader u immers “pas” een eerste maal over een gedwongen huwelijk in uw hoofde zou hebben gesproken in januari 2016 doch u eerst uw studies af zou hebben mogen maken, zou u wederom aan uw moeder te danken hebben gehad, uw moeder zou immers hebben gewild dat u uw studies zou gaan afmaken (cgvs p. 22). Ook toen uw toekomstige echtgenoot uw hand zou zijn komen vragen, zou uw moeder voor u hebben gepraat en gevochten, uzelf zou meestal stil zijn geweest en niets hebben gezegd (cgvs p. 23). Het zou ten slotte ook uw moeder zijn geweest die u de dag erna zou hebben aangeraden om Ibadan te verlaten en te vertrekken naar Ilorin (cgvs p. 23). Uw moeder zou u ten slotte ook (financieel) hebben geholpen teneinde uw reisdocumenten te regelen en uw vertrek uit Nigeria te organiseren, zij zou ondermeer haar eigen huis hebben verkocht (cgvs p. 11). U ermee geconfronteerd dat u zou aangeven dat de meeste meisjes op vijftienjarige leeftijd gedwongen zouden worden gehuwd, doch uw moeder ervoor zou hebben gezorgd dat uw vader dit in uw hoofde pas begin 2016 (cfr. toen u reeds 21 jaar oud was) een eerste maal ter sprake zou hebben gebracht, uw moeder vervolgens zou hebben geregeld dat u uw studies zou hebben mogen afmaken en uw vader er pas terug begin 2018 (cfr. toen u 23 jaar oud was) over zou zijn begonnen en u bij uw vertrek uit Nigeria op 31 juli 2021 (cfr. toen u 26 jaar oud was) – aldus meer dan vijf jaar nadat een gedwongen huwelijk een eerste keer ter sprake zou

zijn gekomen - nog steeds niet gedwongen zou zijn gehuwd en gevraagd om welke redenen uw moeder u nu niet meer zou kunnen beschermen tegen dergelijk huwelijk gaf u het volgende aan: "Ze wil een beter leven voor me, dat ik niet door ga waar zij door ging, ze heeft haar best gedaan, dat ik beter zou zijn dan haar, niet door een besnijdenis zou moeten gaan, ze probeerde alles wat ze deed, ze wordt oud, ze heeft de kracht niet meer om door stress enzo te gaan, ze wil dat ik beter kan worden dan haar" (cgvs p. 26). U vervolgde: "Ik denk, ze beloofde het aan vader, als ik er niet ben, hij kan haar niet dwingen om te doen wat ze hem beloofde" (cgvs p. 26-27). Gepolst of uw vader uw moeder zou kunnen dwingen om u gedwongen te laten huwen, gezien hij daar voorheen ook niet in zou zijn geslaagd, luidde uw antwoord als volgt: "Hij forceerde moeder, moeder probeerde, alles wat ze kon, om me te beschermen, door wat vader met haar deed, alles was om me te beschermen" (cgvs p. 27). Aan u verteld dat het nog steeds onduidelijk is waarom uw moeder u niet meer zou kunnen beschermen, gaf u het volgende aan: "Omdat ze oud wordt, ze heeft geen kracht meer zoals voorheen, ze denkt als ik niet binnen het bereik van vader ben, hij kan haar niet dwingen" (cgvs p. 27). De door u aangehaalde drogredenen, zijnde dat uw moeder oud zou worden en geen kracht meer zou hebben zoals voorheen, ondermeer om door dergelijke stress te gaan, neemt niet weg dat u op het moment van uw vertrek uit Nigeria op 31 juli 2021 (cfr. toen u overigens zelf ook al 26 jaar oud was) niet gedwongen zou zijn uitgehuwelijkt, mede doordat uw moeder u steeds zou hebben beschermd en zij een gedwongen huwelijk in uw hoofde steevast zou hebben trachten te vermijden. Men kan verder overigens logischerwijze niet inzien hoe uw moeder uw reisdocumenten en uw vertrek uit uw land nog mee zou hebben geregeld en georganiseerd in juli 2021 – mede door haar eigendom te verkopen en u van de nodige financiële middelen te voorzien – en zij u tot op dat moment steeds tegen een gedwongen huwelijk zou hebben weten te beschermen, doch zij dan weer plots anderhalf jaar later onvoldoende kracht zou hebben om een gedwongen huwelijk in uw hoofde tegen te houden, dit enkel en alleen gezien ze nu dan weer wel (te) oud zou worden. Dat uw moeder het ten slotte aan uw vader zou hebben beloofd en u daardoor gedwongen zal worden besneden, houdt verder – gezien bovengenoemde opmerkingen – eveneens geen enkele steek.

U haalde verder nog aan dat, gezien het een taboe zou zijn om niet te zijn besneden en geen man u dan zou willen huwen, u - na uw (gedwongen) huwelijk en als u zeven maanden zwanger zou zijn-, gedwongen zal besneden worden, uw vader en uw toekomstige echtgenoot K. zouden u hiertoe dwingen. Er kan in dit kader worden opgemerkt dat uit wat voorafgaat blijkt dat er aan uw gedwongen huwelijk met K. A. – een Igbo man - geen enkel geloof werd gehecht. Dat u naar uw mening een gedwongen besnijdenis zou dienen te ondergaan bij elke mogelijke huwelijkskandidaat, betreft verder een blote bewering die nergens enige objectieve grond vindt (cgvs p. 27).

U haalde verder nog aan dat besnijdenissen een traditie zouden zijn (binnen uw Yoruba-etnie) en uw vader dan ook zou hebben gewild dat u zou worden besneden (cgvs p. 16). U gaf in dit kader aan dat besnijdenissen in Nigeria vaak zouden voorkomen en de meeste meisjes er zouden besneden zijn, meer bepaald tussen de 90 en de 100% (cgvs p. 28). Besnijdenissen zouden overal in Nigeria veel voorkomend zijn, alle vrouwen binnen uw familie zouden zijn besneden (cgvs p. 28). Dit zou normaliter gebeuren als je een baby zou zijn, voor de menstruatie, als je 1 tot 10 of 15 jaar oud zou zijn (cgvs p. 28), ook binnen uw Yoruba-etnie zouden meisjes meestal reeds als baby worden besneden (cgvs p. 30). In dit kader is het dan ook ten zeerste opmerkelijk dat u op het moment van uw vertrek uit Nigeria op 31 juli 2021 – en aldus op 26 jarige leeftijd – (nog) geen besnijdenis zou hebben ondergaan. U staat dit door het neerleggen van een "Certificat Médical" d.d. 16 mei 2022 (zie administratief dossier). U stelde in dit kader dat uw moeder tegen besnijdenissen zou zijn gekant, zij zou immers zelf zijn besneden en zou hierdoor reeds vele problemen hebben gekend, ondermeer bij uw geboorte (cgvs p. 16). U gaf verder aan dat uw ouders – toen u tien tot vijftien jaar oud zou zijn geweest – tijdelijk gescheiden zouden hebben geleefd, doch zij onder bepaalde voorwaarden wederom waren samen gekomen: "Euh, vader bedreigde moeder, als ze niet terug zou komen... ze zei, enkel terugkomen als hij akkoord gaat, de reden waarom ze vertrok, dat hij me niet zou besnijden, ze maakte een voorwaarde, als ze zou terugkomen, ik mocht niet besneden worden" (cgvs p. 22). U vervolgde: "Dat was, de scheiding, dus we woonden apart, hij kwam terug, ze praatten, de kinderen mogen er niet bij zijn, moeder zei als ze terug moet komen, naar zijn huis, dat zal er gebeuren. Ze maakten een overeenkomst tussen hen, ik weet niet precies wat" (cgvs p. 30). U gevraagd of uw vader toen akkoord zou zijn gegaan, bevestigde u dit (cgvs p. 22). U nogmaals gevraagd of uw vader akkoord zou zijn gegaan, dat uw moeder met u en uw broer terug bij hem zou gaan wonen indien u niet zou worden besneden, bevestigde u dit wederom, ze zouden overeen zijn gekomen om geen besnijdenis toe te passen (cgvs p. 22 en 30). U gevraagd of het niet vreemd zou zijn dat uw vader hier zomaar mee akkoord zou zijn gegaan, gezien het een taboe zou zijn geweest om niet te worden besneden en meisjes binnen de Yoruba-etnie naar uw mening meestal wel degelijk zouden zijn besneden, gaf u het volgende aan: "Zoals ik zei, overeenkomst tussen elkaar, misschien, ik was nog klein, ik weet niet waarover gepraat in detail en wat ze overeenkwamen, ze kwamen iets overeen" (cgvs p. 30). Ook vóór deze tijdelijke echtelijke scheiding van uw ouders zou uw moeder uw vader steeds hebben weten te overtuigen om u niet te besnijden (cgvs p. 30), en ook later zou uw moeder ervoor hebben gestreden om

een gedwongen besnijdenis in uw hoofde te voorkomen: "Mijn moeder besloot het niet te doen, ik praat over mezelf, niet in het algemeen, mama wou niet dat ik door de pijn ging waar zij door ging, daarom deed ze het niet. Daarom ging ze niet akkoord, toen vader zei om het te doen, ze wou niet dat ik door die pijn ging" (cgvs p. 29). U vervolgde dat uw moeder er echt tegen zou zijn geweest, meer nog, ze zou naar uw mening bij een groep zijn geweest die mensen zou hebben gemobiliseerd, genaamd MTA, ook uw mama haar jongere zus Bola zou bij deze groep zijn geweest en zou tegen besnijdenissen zijn gekant (cgvs p. 29). Hoewel besnijdenissen naar uw mening een traditie binnen de Yoruba-etnie zouden uitmaken, blijkt uit voorgaande overduidelijk dat uw moeder erin zou zijn geslaagd om u tot aan uw vertrek uit Nigeria – op 31 juni 2021 en aldus toen u reeds 26 jaar oud was – tegen een gedwongen besnijdenis te beschermen. Er kan voor de volledigheid nog worden opgemerkt dat, volgens informatie waarover het CGVS beschikt, het algemene prevalentiepercentage bij vrouwen tussen 15 en 49 jaar in Nigeria amper 18,4% bedraagt. De prevalentie van besnijdenissen bij de Yoruba-etnie bedraagt 45,4%, wat maakt dat minder dan de helft van de Yoruba-vrouwen een besnijdenis heeft ondergaan. Deze vaststellingen maken dan ook dat u uw vrees in dit kader dient te individualiseren, waar u allesbehalve in bent geslaagd (informatie toegevoegd aan het administratief dossier).

Gezien bovenstaande kan er dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen vrees voor een gedwongen huwelijk met een zekere K. A., noch aan een gedwongen besnijdenis in dit kader, noch aan een gedwongen besnijdenis (op ondertussen bijna 28-jarige leeftijd) binnen uw eigen Yoruba-etnie.

Er dient dan ook besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Het door u neergelegde Nigeriaans paspoort (op uw eigen naam, meer bepaald O. O. C. geboren op (...) 1995 te Ibadan; geldig van 29 november 2019 tot 28 november 2024) bevat louter persoonsgegevens dewelke niet onmiddellijk ter discussie staan. Het visum voor Namibia toont aan dat u dit effectief heeft bekomen en dat dit geldig was van 30 januari 2020 tot 27 februari 2020 en werd bekomen in Abuja. Het Oekraïens visum toont dan weer aan dat u voor dit land eveneens een geldig visum had, geldig van 16 juli 2021 tot 13 oktober 2021 en bekomen te Abuja.

Uw "Temporary Residence Permit" toont dan weer aan dat u in Oekraïne over een geldig verblijf beschikte, van 07 oktober 2021 tot 01 augustus 2025, wat niet onmiddellijk in twijfel wordt getrokken.

Het artikel "It's tradition: female genital mutilation in Nigeria" beschrijft louter de algemene situatie in Nigeria voor wat betreft besnijdenissen en heeft verder geen betrekking op u persoonlijk, dit kan dan ook voorstaande niet ombuigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie EASO Nigeria Security Situation van juni 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situation-v11-june-2021> en de EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidancenigeria-october-2021>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen: Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veelhoevers en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is.

De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten

is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaten Oyo en Kwara actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaten Oyo en Kwara aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. Daar geen opmerkingen werden ontvangen binnen de vooropgestelde termijn, wordt u geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud van 07 juli 2022.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 48 tot en met 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de beginselen van behoorlijk bestuur zijnde het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoekster om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.2.3. Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.2.4.1. Verzoekster vreest bij terugkeer naar Nigeria uitgehuwelijkt en besneden te worden.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoekster geen actuele en gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag aannemelijk heeft gemaakt.

Er moet vastgesteld worden dat verzoekster met haar betoog niet verder komt dan het grotendeels volharden in haar verklaringen op het CGVS en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Zij stelt hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht.

2.2.4.2. Vooreerst wordt inzake verzoeksters mogelijke uithuwelijking in de bestreden beslissing op goede gronden het volgende vastgesteld:

“U beweert dat u, toen u rond de 20-22 jaar oud zou zijn geweest – u vermoedt dat het toen ergens januari 2016 zou zijn geweest –, nog in Ilorin zou hebben gestudeerd en tijdens een vakantie even thuis op bezoek zou zijn gekomen, uw vader – in het bijzijn van uw moeder, broer en een vriend van hem – voor de allereerste keer zou hebben gesteld dat u zou dienen te huwen met een man, u zou de vijfde vrouw van deze man worden (zie notities van het persoonlijk onderhoud van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen d.d. 07 juli 2022 p. 16-17, hierna genoemd cgvs p. 16-17). Vooreerst is het ten zeerste opmerkelijk dat u zou aangeven aanvankelijk te hebben gedacht dat uw vader een grap zou hebben gemaakt in dit kader en u dit dan ook niet serieus zou hebben genomen, doch u pas toen de tijd verder zou zijn gegaan, zou hebben gemerkt dat uw vader dit wel degelijk zou hebben gemeend (cgvs p. 16-17). Meer nog, u zou totaal niet hebben verwacht door uw vader gedwongen te zullen worden uitgehuwelijkt, deze aankondiging zou voor u dan ook totaal onverwacht zijn geweest (cgvs p. 17). Dit is evenwel ten zeerste opmerkelijk, gezien u zelf hebt aangegeven dat er reeds eerder binnen uw rechtstreekse en dichtbij familie personen zouden zijn uitgehuwelijkt. Zo gaf u aan dat de tweelingzus van uw vader, genaamd K., een stuk land zou hebben gekocht van een zekere M., uw vader zou op dit land hebben gewerkt en zou hiervoor aan zijn zus K. geld zijn verschuldigd, waardoor uw vader en zijn tweelingzus zouden hebben besloten om de dochter van K. – D. genaamd – aan deze man gedwongen uit te huwelijken (cgvs p. 18). D. zou even oud als uzelf zijn geweest, ze zou gedwongen hebben moeten huwen en zou vervolgens volgens uw eigen verklaringen zelfmoord hebben gepleegd gezien ze het niet zou hebben aangekund en de pijn zou hebben willen stoppen, ze zou deze man immers niet leuk hebben gevonden en ze zou het niet fijn hebben gevonden hoe hij haar zou hebben behandeld (cgvs p. 18). U benadrukte verder nog dat uw vader samen met zijn tweelingzus K. – zij zouden zeer close zijn geweest – uw rechtstreekse nicht D. tot een huwelijk zouden hebben gedwongen (cgvs p. 18). Dit zou zich allemaal hebben afgespeeld alvorens uzelf zou zijn geïnformeerd over een gedwongen huwelijk in uw hoofde (cgvs p. 18). U voegde in dit kader nog toe dat ook uw tante K. achter uw gedwongen huwelijk zou hebben gestaan (cgvs p. 21), dit ondanks het eerdere overlijden van haar dochter ten gevolge van dergelijke gedwongen huwelijksregeling (cgvs p. 21). U gevraagd of u dan, na wat er zich zou hebben afgespeeld met uw rechtstreekse nicht D., alsnog niet zou hebben verwacht zelf (ooit) gedwongen te zullen moeten huwen, ontkende u dit (cgvs p. 18). Gepolst naar de reden in dit kader en of u zich nooit zou hebben afgevraagd of uw vader dit mogelijks met u ook zou kunnen doen, stelde u het volgende: “Neen, ik zag niet dat hij dat zou doen, mij laten huwen met een man en de vijfde vrouw worden van die man” (cgvs p. 18). Het is dan ook reeds ten zeerste opmerkelijk dat uw rechtstreekse nicht D. – de dochter van de tweelingzus van uw vader – door haar eigen moeder en nota bene door uw eigen vader gedwongen zou zijn uitgehuwelijkt, dit alles zich in Nigeria zou hebben afgespeeld nog voordat er in uw hoofde nog maar enigszins sprake zou zijn geweest van een gedwongen huwelijk, doch u totaal niet zou hebben verwacht noch hierover ook maar enigszins zou hebben gereflecteerd dat uw vader u eveneens gedwongen zou

kunnen uithuwelijken en deze aankondiging voor u als geheel onverwacht zou zijn aangekomen. Dat u hier nooit eerder bij zou hebben stilgestaan, is des te frappanter gezien de drastische gevolgen die het gedwongen huwelijk van uw nicht D., meer bepaald haar zelfdoding, met zich zouden hebben meegebracht. Men kan logischerwijze verwachten dat dergelijke gebeurtenis met uw rechtstreekse nicht een welbepaalde indruk op u zou nalaten en vragen bij u zou doen rijzen, ook voor wat betreft uw eigen toekomst binnen deze familie.”

Door te volharden in haar ongeloofwaardig relaas dat haar vader haar, te meer zij ouder was, zou willen uithuwelijken als vijfde vrouw en te benadrukken dat ze verbijsterd en in shock was waardoor ze er niet verder op inging en het niet serieus nam, brengt verzoekster geenszins valabele argumenten bij die voorgaande concrete en omstandige bevindingen van de commissaris-generaal kunnen weerleggen.

Voorts kan de Raad volgende pertinente overwegingen bijtreden:

“U gaf verder aan dat u – nadat u in januari 2016 een eerste maal omtrent uw nakende gedwongen huwelijk zou zijn ingelicht door uw vader en u toen zou hebben aangegeven niet klaar te zijn voor een huwelijk gezien u naar school zou zijn willen gaan -, uw studies te Ilorin gewoon verder zou hebben gezet (cgvs p. 16-17). Er kan worden opgemerkt dat u zichzelf verder tegenspreekt op het vlak van data en het vervolgens niet geheel duidelijk is wanneer u waar zou hebben verbleven. Zo gaf u aan dat u – na uw studies te hebben beëindigd in Ilorin in 2017-2018 - begin 2018 naar Ibadan zou zijn gegaan (cgvs p. 16, 22 en 24). U gaf vervolgens aan gedurende een tweetal maanden terug thuis te zijn geweest, waarna uw vader het onderwerp van het gedwongen huwelijk in uw hoofde terug zou zijn beginnen aan te kaarten (cgvs p. 16 en 22 en 24). Kort nadien zou uw toekomstige echtgenoot K. A. vervolgens uw hand zijn komen vragen (cgvs p. 19, 22-24), hij zou daarna nogmaals terug zijn gekomen teneinde geld en lokale producten aan uw vader te geven (ter voorbereiding van het eigenlijke huwelijk) (cgvs p. 23 en 24) en u zou binnen dezelfde maand – nadat uw hand zou zijn gevraagd – Ibadan hebben verlaten (cgvs p. 23). U gaf ook elders nog aan dat u naar Ibadan zou zijn gegaan begin 2018 en na een tweetal maanden naar Ilorin zou zijn getrokken (cgvs p. 24). Indien uw tijdsverloop wordt gevolgd, zou u aldus ergens in de loop van het jaar 2018 Ibadan hebben verlaten teneinde u naar Ilorin te begeven, evenwel gaf u anderzijds dan weer elders aan dat u pas rond 2019-2020 naar Ilorin zou zijn getrokken, alwaar u minder dan één jaar zou hebben verbleven, om vervolgens op 31 juli 2021 uiteindelijk Nigeria te hebben verlaten (cgvs p. 7 en 10 en 12). U geeft bijgevolg geen duidelijk zicht op hoelang en in welke exacte periode u bij uw ouders in Ibadan enerzijds en bij uw vriendin F. in Ilorin anderzijds zou hebben verbleven, wat nochtans ten zeerste van belang is voor de beoordeling van uw relaas gezien de door u genoemde vervolgingsfeiten zich aldaar zouden hebben afgespeeld.”

Verzoekster betwist de vastgestelde tegenstrijdigheden en licht toe dat zij begin 2018 opnieuw naar Ibadan ging na haar vierjarige studies in Ilorin. Zij stipt verder aan dat het nog een tweetal maanden zou duren alvorens haar vader terug begon over een huwelijk. Verzoekster meent gelijklopende antwoorden te hebben gegeven en onderstreept het oprechte karakter van haar verklaringen.

Verzoekster betoogt verder dat haar antwoord op pagina 24 van het persoonlijk onderhoud dat zij na een tweetal maanden naar Ilorin ging een vergissing betreft nadat er daarvoor een verwarring was ontstaan en de vraag herhaald moest worden. Ze voert aan dat dit antwoord eigenlijk betrekking heeft op de vraag wanneer het huwelijk terug ter sprake kwam na haar terugkeer naar Ibadan hetgeen zij ook eerder aangaf. Verzoekster slaagt er met haar betoog, waarin ze volhardt in één versie van haar verklaringen dat zij in 2018 opnieuw naar Ibadan ging en stelt dat haar antwoord op pagina 24 van het persoonlijk onderhoud een vergissing betreft, niet in afbreuk te doen aan de vaststelling dat zij evenwel elders in het begin van haar persoonlijk onderhoud aangaande haar personalia uitdrukkelijk aangaf dat zij rond 2019-2020 terug naar Ibadan is gegaan alwaar zij minder dan een jaar zou verbleven hebben en dat zij een paspoort heeft aangevraagd in 2019 en Nigeria pas heeft verlaten in 2021 (persoonlijk onderhoud, p. 7, 9-10).

Daarenboven kan verzoekster thans post factum niet dienstig opwerpen dat er sprake was van een verwarring en haar antwoord op pagina 24 van het onderhoud een vergissing betreft nu uit een duidelijke lezing van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekster uitdrukkelijk werd gevraagd of zij na een tweetal maanden naar Ilorin is gegaan waarop zij bevestigend antwoordde en vervolgens tevens bevestigde er bij een vriendin te hebben gewoond (persoonlijk onderhoud, p. 24). Het gegeven dat de vraag werd herhaald doet geen afbreuk aan het duidelijke en bevestigende antwoord van verzoekster. Verzoekster noch haar raadsman maakten overigens op het einde van het persoonlijk onderhoud geen gewag van een verwarring of een vergissing. Hoewel, zoals in de bestreden beslissing wordt opgeworpen, verzoekster daarnaast op basis van artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet de mogelijkheid werd gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud, moet nog vastgesteld worden dat er geen opmerkingen werden ontvangen binnen de vooropgestelde termijn, zodat verzoekster wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

De Raad dient gelet op het voorgaande dan ook samen met de commissaris-generaal vast te stellen dat verzoekster geen duidelijk zicht biedt op hoelang en in welke exacte periode zij bij haar ouders in Ibadan enerzijds en bij haar vriendin in Ilorin anderzijds zou hebben verbleven, wat nochtans ten zeerste van belang is voor de beoordeling van haar relaas gezien de genoemde vervolgingsfeiten zich aldaar zouden hebben afgespeeld.

Daarnaast heeft de commissaris-generaal met redenen als volgt gemotiveerd:

“U vervolgde dat uw vader – tijdens uw verblijf te Ilorin - uw neef en nicht T. en K. (een tweeling), beiden tevens in Ilorin woonachtig, zou hebben gecontacteerd, uw vader zou hebben gewild dat u zou terugkomen en zou hebben getracht om u via hen te lokaliseren en te bereiken (cgvs p. 7 en 16 en 25). Hierop zou deze tweeling meer dan vijf keer bij uw vriendin F. thuis langs zijn gekomen, stellend dat uw vriendin u naar huis zou hebben dienen te sturen, F. zou tevens door hen zijn bedreigd (cgvs p. 16 en 25). Op een dag zou u thuis zijn gekomen en zouden er spullen stuk zijn gemaakt, F. zou toen lichtgewond zijn geraakt, net zoals een buurjongen die zou hebben getracht om tussen te komen, hij zou hierbij gebroken botten op hebben gelopen (16 en 25-26). Het is in dit kader dan ook ten zeerste opmerkelijk dat u zou pretenderen dat uw neef en nicht gedurende een ruime periode maar liefst meer dan vijf keer bij uw vriendin F. thuis zouden zijn langsgekomen teneinde te beweren dat u bij uw vader naar huis zou moeten terugkeren en uw vriendin F. door hen tevens zou zijn bedreigd, zou zijn gewond geraakt en er spullen in haar huis zouden zijn vernietigd, doch uzelf – het uiteindelijke doelwit - steeds onaangeroerd zou zijn gebleven, laat staan ooit gedwongen door hen zou zijn meegenomen. Des te opvallend lijkt het dan weer dat u zelf aangaf dat uw vader u zou hebben willen lokaliseren en hij daarin aldus zou zijn geslaagd – gezien uw neef en uw nicht uw toenmalige woonplaats te Ilorin meer dan vijf maal zouden hebben bezocht, doch uw vader u nooit zelf zou zijn komen ophalen teneinde u alsnog gedwongen te gaan huwen. Men kan logischerwijze niet inzien dat een man die zijn dochter gedwongen zou willen huwen, reeds een overeenkomst met zijn vriend/de toekomstige echtgenoot in dit kader zou hebben gesloten en zelfs al geld en spullen zou hebben ontvangen ter voorbereiding van dit huwelijk, waarna zijn dochter de benen zou hebben genomen, vervolgens niet de minste moeite zou nemen om zelf actief zijn dochter te komen ophalen en gedwongen terug meer naar huis te nemen, temeer daar hij zou hebben geweten waar u zich op dat moment zou hebben schuil gehouden. U gaf verder overigens nog zelf aan dat uw vader uw neef en nicht zou hebben gestuurd teneinde u naar huis terug te halen, doch uw vader zelf dan weer nooit naar Ilorin zou zijn gekomen (cgvs p. 26). Opmerkelijk genoeg gaf u dan weer wel aan dat uw vader u ook via uw moeder zou hebben bedreigd en hij meestal uw moeder zou hebben gestuurd, doch u wel nog contact met uw vader zou hebben gehad toen u in Ilorin zou hebben verbleven, uw vader zou u soms hebben gebeld/berichten hebben gestuurd, dit met dreigementen, meer bepaald dat u zou hebben dienen terugkomen en dienen te doen wat hij zou zeggen indien u niet zou willen dat uw moeder zou sterven (cgvs p. 26). Dat u gedurende een welbepaalde periode in Ilorin zou hebben weten te verblijven, uw vader wel degelijk op de hoogte zou zijn geweest van uw toenmalige verblijfplaats doch hij u nooit persoonlijk zou hebben benaderd teneinde u gedwongen met zich mee te nemen en alsnog uit te huwelijken, doch het steeds bij loze bedreigingen zou zijn gebleven, maakt dat uw vrees in het kader van een gedwongen huwelijk door uw vader in ernstige mate kan worden gereflecteerd.

Het wekt eveneens verbazing dat u – ondanks uw bewering dat uw nicht en neef maar liefst vijf maal zouden zijn langsgekomen bij uw vriendin F., met de bedoeling u daar aan te treffen en onder dwang mee naar huis te nemen – geen aanstalten maakte om na het eerste of tweede bezoek van uw nicht en neef uit veiligheidsoverwegingen elders onderdak te zoeken.”

In het verzoekschrift wordt opgeworpen dat verzoekster aangaf welke incidenten er zich hebben afgespeeld waaruit net de ernst van de bedreigingen blijkt. Verzoekster stelt dat deze incidenten zelf niet worden tegengesproken in de bestreden beslissing en daarom als geloofwaardig dienen te worden beschouwd of minstens het voordeel van de twijfel moet worden gegund. Verder betoogt verzoekster dat haar vader weldegelijk verschillende stappen nam en haar rechtstreeks en via tussenpersonen contacteerde zodat zij aldus niet werd gevrijwaard van de invloed van haar vader.

Verzoekster brengt door de reeds aangehaalde incidenten en haar verklaringen op het CGVS te benadrukken, geen dienstige elementen bij die voorgaande pertinente bevindingen kunnen ombuigen. Verzoekster biedt geenszins enige uitleg waarom haar vader, die haar trachtte te lokaliseren en daarin slaagde, haar dan nooit zelf is komen ophalen nu reeds concrete afspraken werden gemaakt met de toekomstige echtgenoot en reeds onder meer geld werd ontvangen (persoonlijk onderhoud, p. 23).

Verzoekster kan overigens geen afbreuk doen aan de vaststelling dat zij geen aanstalten maakte om na het eerste of tweede bezoek van haar nicht en neef uit veiligheidsoverwegingen elders onderdak te zoeken.

Waar in het verzoekschrift hierbij nog wordt aangevoerd dat de werking van politionele diensten in Nigeria niet te vergelijken valt met de werking in Europese landen, dat een performante werkwijze, zoals een

omvattend onderzoek, geenszins evident is en bovendien corruptie ook schering en inslag is binnen Nigeria zodat er geenszins sprake kan zijn van een effectieve rechtsbescherming waardoor verzoekster geen bescherming bij politionele diensten zocht en wegluchtte om in veiligheid te komen, benadrukt de Raad dat uit het voorgaande is gebleken dat er geen geloof kan worden aan verzoeksters verklaringen omtrent een gedwongen huwelijk.

Wanneer zoals in casu wordt getwijfeld aan het vluchtrelaas en niet wordt aannemelijk gemaakt dat men bij terugkomst actueel zal gevisieerd worden, is er geen reden om dit relaas respectievelijk te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Verzoeksters betoog dat zij in Nigeria geen bescherming kan krijgen, is dan ook niet dienstig.

In navolging van de commissaris-generaal wordt nog aangestipt dat hoewel verzoekster een gedwongen huwelijk in haar hoofde niet aannemelijk heeft weten te maken, er voor de volledigheid nog kan worden opgemerkt dat verzoekster niet dienstig weet te verklaren om welke redenen haar moeder haar niet tegen een gedwongen huwelijk zou weten te beschermen bij een terugkeer naar Nigeria:

“U immers gevraagd op welke leeftijd vrouwen normaliter zouden worden uitgehuwelijkt, gaf u aan op vijftienjarige leeftijd (cgvs p. 15). U ermee geconfronteerd dat u aldus reeds wat ouder zou zijn geweest, bevestigde u dit, dit zou door uw moeder zijn gekomen, ze zou lief voor u zijn geweest (cgvs p. 19). U bevestigde vervolgens nogmaals dat het door uw moeder zou zijn gekomen dat u reeds ouder zou zijn geweest toen uw vader u over een gedwongen huwelijk zou hebben ingelicht, zij zou u immers hebben beschermd en hebben getracht om dit te vermijden (cgvs p. 19). Uw moeder zou hier dan ook in zijn geslaagd en zou het “een tijd” hebben kunnen tegenhouden (cgvs

p. 19). Dat uw vader u immers “pas” een eerste maal over een gedwongen huwelijk in uw hoofde zou hebben gesproken in januari 2016 doch u eerst uw studies af zou hebben mogen maken, zou u wederom aan uw moeder te danken hebben gehad, uw moeder zou immers hebben gewild dat u uw studies zou gaan afmaken (cgvs p. 22). Ook toen uw toekomstige echtgenoot uw hand zou zijn komen vragen, zou uw moeder voor u hebben gepraat en gevochten, uzelf zou meestal stil zijn geweest en niets hebben gezegd (cgvs p. 23). Het zou ten slotte ook uw moeder zijn geweest die u de dag erna zou hebben aangeraden om Ibadan te verlaten en te vertrekken naar Ilorin (cgvs p. 23). Uw moeder zou u ten slotte ook (financieel) hebben geholpen teneinde uw reisdocumenten te regelen en uw vertrek uit Nigeria te organiseren, zij zou ondermeer haar eigen huis hebben verkocht (cgvs p. 11). U ermee geconfronteerd dat u zou aangeven dat de meeste meisjes op vijftienjarige leeftijd gedwongen zouden worden gehuwd, doch uw moeder ervoor zou hebben gezorgd dat uw vader dit in uw hoofde pas begin 2016 (cfr. toen u reeds 21 jaar oud was) een eerste maal ter sprake zou hebben gebracht, uw moeder vervolgens zou hebben geregeld dat u uw studies zou hebben mogen afmaken en uw vader er pas terug begin 2018 (cfr. toen u 23 jaar oud was) over zou zijn begonnen en u bij uw vertrek uit Nigeria op 31 juli 2021 (cfr. toen u 26 jaar oud was) – aldus meer dan vijf jaar nadat een gedwongen huwelijk een eerste keer ter sprake zou zijn gekomen - nog steeds niet gedwongen zou zijn gehuwd en gevraagd om welke redenen uw moeder u nu niet meer zou kunnen beschermen tegen dergelijk huwelijk gaf u het volgende aan: “Ze wil een beter leven voor me, dat ik niet door ga waar zij door ging, ze heeft haar best gedaan, dat ik beter zou zijn dan haar, niet door een besnijdenis zou moeten gaan, ze probeerde alles wat ze deed, ze wordt oud, ze heeft de kracht niet meer om door stress enzo te gaan, ze wil dat ik beter kan worden dan haar” (cgvs p. 26). U vervolgde: “Ik denk, ze beloofde het aan vader, als ik er niet ben, hij kan haar niet dwingen om te doen wat ze hem beloofde” (cgvs p. 26-27). Gepolst of uw vader uw moeder zou kunnen dwingen om u gedwongen te laten huwen, gezien hij daar voorheen ook niet in zou zijn geslaagd, luidde uw antwoord als volgt: “Hij forceerde moeder, moeder probeerde, alles wat ze kon, om me te beschermen, door wat vader met haar deed, alles was om me te beschermen” (cgvs p. 27). Aan u verteld dat het nog steeds onduidelijk is waarom uw moeder u niet meer zou kunnen beschermen, gaf u het volgende aan: “Omdat ze oud wordt, ze heeft geen kracht meer zoals voorheen, ze denkt als ik niet binnen het bereik van vader ben, hij kan haar niet dwingen” (cgvs p. 27). De door u aangehaalde drogreden, zijnde dat uw moeder oud zou worden en geen kracht meer zou hebben zoals voorheen, ondermeer om door dergelijke stress te gaan, neemt niet weg dat u op het moment van uw vertrek uit Nigeria op 31 juli 2021 (cfr. toen u overigens zelf ook al 26 jaar oud was) niet gedwongen zou zijn uitgehuwelijkt, mede doordat uw moeder u steeds zou hebben beschermd en zij een gedwongen huwelijk in uw hoofde stevast zou hebben trachten te vermijden. Men kan verder overigens logischerwijze niet inzien hoe uw moeder uw reisdocumenten en uw vertrek uit uw land nog mee zou hebben geregeld en georganiseerd in juli 2021 – mede door haar eigendom te verkopen en u van de nodige financiële middelen te voorzien – en zij u tot op dat moment steeds tegen een gedwongen huwelijk zou hebben weten te beschermen, doch zij dan weer plots anderhalf jaar later onvoldoende kracht zou hebben om een gedwongen huwelijk in uw hoofde tegen te houden, dit enkel en alleen gezien ze nu dan weer wel (te) oud zou worden. Dat uw moeder het

ten slotte aan uw vader zou hebben beloofd en u daardoor gedwongen zal worden besneden, houdt verder – gezien bovengenoemde opmerkingen – eveneens geen enkele steek.”

Verzoekster benadrukt de rol en invloed van haar moeder doch stelt dat zij haar niet langer kon beschermen. Hiermee kan verzoekster echter geenszins een ander licht werpen op bovenstaande concrete en pertinente motieven die steun vinden in de stukken van het administratief dossier.

2.2.4.3. Inzake verzoeksters vrees besneden te worden bij terugkeer wijst de Raad op volgende motieven in de bestreden beslissing:

“U haalde verder nog aan dat, gezien het een taboe zou zijn om niet te zijn besneden en geen man u dan zou willen huwen, u - na uw (gedwongen) huwelijk en als u zeven maanden zwanger zou zijn-, gedwongen zal besneden worden, uw vader en uw toekomstige echtgenoot K. zouden u hiertoe dwingen. Er kan in dit kader worden opgemerkt dat uit wat voorafgaat blijkt dat er aan uw gedwongen huwelijk met K. A. – een Igbo man - geen enkel geloof werd gehecht. Dat u naar uw mening een gedwongen besnijdenis zou dienen te ondergaan bij elke mogelijke huwelijkskandidaat, betreft verder een blote bewering die nergens enige objectieve grond vindt (cgvs p. 27).

U haalde verder nog aan dat besnijdenissen een traditie zouden zijn (binnen uw Yoruba-etnie) en uw vader dan ook zou hebben gewild dat u zou worden besneden (cgvs p. 16). U gaf in dit kader aan dat besnijdenissen in Nigeria vaak zouden voorkomen en de meeste meisjes er zouden besneden zijn, meer bepaald tussen de 90 en de 100% (cgvs p. 28). Besnijdenissen zouden overal in Nigeria veel voorkomend zijn, alle vrouwen binnen uw familie zouden zijn besneden (cgvs p. 28). Dit zou normaliter gebeuren als je een baby zou zijn, voor de menstruatie, als je 1 tot 10 of 15 jaar oud zou zijn (cgvs p. 28), ook binnen uw Yoruba-etnie zouden meisjes meestal reeds als baby worden besneden (cgvs p. 30). In dit kader is het dan ook ten zeerste opmerkelijk dat u op het moment van uw vertrek uit Nigeria op 31 juli 2021 – en aldus op 26 jarige leeftijd – (nog) geen besnijdenis zou hebben ondergaan. U staat dit door het neerleggen van een “Certificat Médical” d.d. 16 mei 2022 (zie administratief dossier). U stelde in dit kader dat uw moeder tegen besnijdenissen zou zijn gekant, zij zou immers zelf zijn besneden en zou hierdoor reeds vele problemen hebben gekend, ondermeer bij uw geboorte (cgvs p. 16). U gaf verder aan dat uw ouders – toen u tien tot vijftien jaar oud zou zijn geweest – tijdelijk gescheiden zouden hebben geleefd, doch zij onder bepaalde voorwaarden wederom waren samen gekomen: “Euh, vader bedreigde moeder, als ze niet terug zou komen... ze zei, enkel terugkomen als hij akkoord gaat, de reden waarom ze vertrok, dat hij me niet zou besnijden, ze maakte een voorwaarde, als ze zou terugkomen, ik mocht niet besneden worden” (cgvs p. 22). U vervolgde:” Dat was, de scheiding, dus we woonden apart, hij kwam terug, ze praatten, de kinderen mogen er niet bij zijn, moeder zei als ze terug moet komen, naar zijn huis, dat zal er gebeuren. Ze maakten een overeenkomst tussen hen, ik weet niet precies wat” (cgvs p. 30). U gevraagd of uw vader toen akkoord zou zijn gegaan, bevestigde u dit (cgvs p. 22). U nogmaals gevraagd of uw vader akkoord zou zijn gegaan, dat uw moeder met u en uw broer terug bij hem zou gaan wonen indien u niet zou worden besneden, bevestigde u dit wederom, ze zouden overeen zijn gekomen om geen besnijdenis toe te passen (cgvs p. 22 en 30). U gevraagd of het niet vreemd zou zijn dat uw vader hier zomaar mee akkoord zou zijn gegaan, gezien het een taboe zou zijn geweest om niet te worden besneden en meisjes binnen de Yoruba-etnie naar uw mening meestal wel degelijk zouden zijn besneden, gaf u het volgende aan: “Zoals ik zei, overeenkomst tussen elkaar, misschien, ik was nog klein, ik weet niet waarover gepraat in detail en wat ze overeenkwamen, ze kwamen iets overeen” (cgvs p. 30). Ook vóór deze tijdelijke echtelijke scheiding van uw ouders zou uw moeder uw vader steeds hebben weten te overtuigen om u niet te besnijden (cgvs p. 30), en ook later zou uw moeder ervoor hebben gestreden om een gedwongen besnijdenis in uw hoofde te voorkomen: “Mijn moeder besloot het niet te doen, ik praat over mezelf, niet in het algemeen, mama wou niet dat ik door de pijn ging waar zij door ging, daarom deed ze het niet. Daarom ging ze niet akkoord, toen vader zei om het te doen, ze wou niet dat ik door die pijn ging” (cgvs p. 29). U vervolgde dat uw moeder er echt tegen zou zijn geweest, meer nog, ze zou naar uw mening bij een groep zijn geweest die mensen zou hebben gemobiliseerd, genaamd MTA, ook uw mama haar jongere zus Bola zou bij deze groep zijn geweest en zou tegen besnijdenissen zijn gekant (cgvs p. 29). Hoewel besnijdenissen naar uw mening een traditie binnen de Yoruba-etnie zouden uitmaken, blijkt uit voorgaande overduidelijk dat uw moeder erin zou zijn geslaagd om u tot aan uw vertrek uit Nigeria – op 31 juni 2021 en aldus toen u reeds 26 jaar oud was – tegen een gedwongen besnijdenis te beschermen. Er kan voor de volledigheid nog worden opgemerkt dat, volgens informatie waarover het CGVS beschikt, het algemene prevalentiepercentage bij vrouwen tussen 15 en 49 jaar in Nigeria amper 18,4% bedraagt. De prevalentie van besnijdenissen bij de Yoruba-etnie bedraagt 45,4%, wat maakt dat minder dan de helft van de Yoruba-vrouwen een besnijdenis heeft ondergaan. Deze vaststellingen maken dan ook dat u uw vrees in dit kader dient te individualiseren, waar u allesbehalve in bent geslaagd (informatie toegevoegd aan het administratief dossier).

Gezien bovenstaande kan er dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen vrees voor een gedwongen huwelijk met een zekere K. A., noch aan een gedwongen besnijdenis in dit kader,

noch aan een gedwongen besnijdenis (op ondertussen bijna 28-jarige leeftijd) binnen uw eigen Yoruba-etnie."

Verzoekster laat deze motieven volledig ongemoeid.

Bij gebrek aan enig dienstig verweer maakt de Raad deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn alsook steun vinden in de beschikbare landeninformatie, tot de zijne.

2.2.4.4. De neergelegde documenten worden eveneens meegenomen in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Deze documenten moeten worden meegewogen in samenhang met verzoeksters verklaringen.

De Raad meent dat de door verzoekster neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd.

2.2.4.5. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vluchtmotieven.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekster.

2.2.4.6. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in de deelstaten Oyo en Kwara geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de vernoemde deelstaten aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt door louter te wijzen op de "actuele gekende veiligheidssituatie in Nigeria in combinatie met bovenvermelde situatie" geenszins elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken aangaande de staten Oyo en Kwara.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.7. Waar verzoekster de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

2.2.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.2.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, zij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en zij heeft zich laten bijstaan door een advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.2.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU